

Dawn of a new Day CZ

part 2

přeloženo by ~[Garfield0550](#)

originál: [Dawn of a new Day part 2](#)

Byl večer třetí týden po nehodě Rainbow Dash. Twilight byla ve svém obývacím pokoji, který sloužil také jako centrální místnost knihovny, na poslední chvíli se připravovala na dnešní léčbu. Vzala stůl z kuchyně a položila ho do obývacího pokoje mezi krb a gauč. Na něj položila dvě malé skleničky energetického nápoje, který při jejich přestávkách fungoval celkem dobře, když Dash potřebovala znovu nabýt energii a zbavit se rozbolavělých svalů. Otevřela jednu láhev a nalila tekutinu do skleniček s brčky. Jakmile byly skleničky z poloviny plné, vrátila láhev k ostatním.

Vrátila se do kuchyně a začala připravovat sedmikráskové sendviče pro sebe a Dash. Jakmile byla hotová, klusala k mrazáku a otevřela ho. V něm leželo několik pytlů zmražených senových hranolek, všechny kromě jednoho neotevřené. *Rainbow měla pravdu o tom, že potřebuji změnu.* Povzdechla si. Přenesla prázdný talíř k sobě a vyprázdnila pytel na něj, zavřela mrazák a prázdný pytel odplul vzduchem do odpadkového koše.

Vrátila se do kuchyně a rozdělila hranolky a čtyři sendviče půl napůl na dva talíře a vzala je s sebou do obývacího pokoje. Položila je každý na opačný konec stolu. Chtěla se zrovna vrátit ke knížce, kterou nechala na gauči, když slyšela klepání na dveře. Otevřela je svou magií odkud stála, viděla azurového pegase stát ve dveřích s nejistým úsměvem.

„Ahoj, Twilight,“ řekla Rainbow Dash. „Můžu vejít?“

„Samozřejmě, že můžeš,“ Twilight se uchechtla. „Tohle je veřejná knihovna.“

„Ale na nápisu je ‚zavřeno‘,“ odpověděla Dash zatímco šla dovnitř a zavřela.

„Nebud' bláhová.“ Twilight prošla kolem gauče k pegasovi. „Řekla jsem, že můžeš přijít kdykoliv budeš chtít.“

„Jo, promiň, že jsem té nabídky nevyužila,“ Dash se poškrábala na hlavě. „Ráda bych s tebou strávila víc času, ale... nevíš jaké to je žít s Pinkie.“

To se zdálo Twilight jako špatná výmluva. Kdyby Dash s ní ráda strávila víc času, tak proč by ne? Vyhýbala se jí Rainbow Dash? *Ne, pomyslela si, neskákejme hned k závěrům. Ale, i*

tak, něco se jí nezdálo na Dashiném chování. Twilight se rozhodla to pro tentokrát nechat stranou a snažila se co nejvíc skrýt své zklamání. „To je v pořádku Rainbow. Hádám, že jsi celkem zaneprázdněná, co?“

„Šlo by to tak říct. Je prostě všude najednou. Chci říct, je vážně skvělá kamarádka a je sranda vyrazit si s ní, ale... ten poník má víc energie než pegas na steroidech. Ze začátku to byla sranda. Provedli jsme víc žertíků než kdy před tím. Dokonce mi ukázala jak péct koláčky, nebo se o to alespoň pokusila. A miluje mluvit, mluvit a mluvit.“ Dash si povzdechla. „Je prostě moc ... Pinkie Pie.“

Twilight se lehce uchechtla. „No, projednou tu nejsi brzy, takže bychom měli asi začít.“

Dash kývla. „Okey.“

„Budu ti muset nejdříve sundat obvazy.“ Začala jí sundávat sponky a obvazy a za pár okamžiků, při kterých si všimla, že se Dash vyhýbá očnímu kontaktu, viděla nové, holé křídlo. Z vnějšku sotva změnilo vzhled až na to, že od minulého týdne očividně zesílilo. „Byly s ním nějaké problémy?“

Dash otočila hlavou a dívala se jak Twilight zkoumá její novou končetinu. „Ne. Ne opravdu. Ale bylo téměř nemožné přinutit Pinkie, aby vrátila ty obvazy pomalu a opatrně.“

Twilight se zasmála. „Ano, to jsem předpokládala. Vsadím se, že jí to i trvalo déle, když je zemský poník.“

„Hehe, ano, to trvalo. Umíš si představit Pinkie s magií?“

„Ani nechci,“ řekla pomalu Twilight a zavrtěla hlavou, její široké oči byly naplněné hrůzou. Za okamžik mrkla a zase zavrtěla hlavou. „Každopádně, mohla jsi spát na tom boku?“

„Jo. Nebylo to vlastně tak špatné. Nejdřív mi to připadalo zvláštní, ale, myslím, že si začínám zvykat na zvláštní.“ Dash se nervózně zasmála a Twilight si všimla, že z nevysvětlitelného důvodu se začala červenat a odvrátila pohled.

Co to mělo znamenat? Snažila se to ignorovat, ale pokračovala v otázkách. „Bolelo to zase někdy?“

„Ne.“

Twilight přivřela oči a pohlédla na Dash. „Pokoušela jsi s ním zase hýbat?“

„Ne ... možná ... jen trochu.“ Twilight obrátila oči v sloup. „Promiň,“ řekla Dash s nevinným úsměvem.

„To je v pořádku,“ řekl jednorožec s malým úsměvem. „Vlastně jsem ani nedoufala, že to nezkusíš. Kdy to bylo?“

„Jednou před dvěma dny.“ Malá pauza. „A včera... dvakrát.“

Twilight se teď potichu chichotala a za okamžik si povzdechla. Viděla Dash relaxovat a v klidu se usmívat. „A nebolelo to?“

„Ne. Je to dobře?“

„Ano to je,“ Twilight odpověděla a přikročila blíž k objektu její otázky, zkoumajíc ho zblízka. „To znamená, že to pokračuje lépe, než jsem čekala.“ Zvedla kopyto, aby se dotkla končetiny, ale zastavila těsně před ní. Otočila hlavou k Dashině. „Mohu?“

Dash rychle polkla a kývla. „Samozřejmě. Proč ne? Chci říct, ty jsi ho udělala, ne? Hehe.“ „Rainbow, je všechno v pořádku?“ Twilight se zeptala a její obočí pokleslo níž.

„Hm? Ne.“ Dash zavřela oči a pomalu zavrtěla hlavou, než se znova podívala na Twilight. „Ne. Já – Já myslím, že se jen trochu bojím o své křídlo, to je vše.“

To znělo jako oprávněný důvod, ale stále se Twilight na tom něco nezdálo. Ale Rainbow Dash by jí přeci nelhala, nebo ano? A ona se stejně potřebovala soustředit na léčbu. „Slibuji, že udělám vše, co budu moci.“

Dash si povzdechla. „Já vím, Twi. A nechtěla bych, aby to dělal kdokoliv jiný.“

Twilight cítila jak jí srdce zase začalo bít rychleji jako nespočetně tolikrát, když mluvila s Dash. *Sakra, pomyslela si. Zrovna když si myslím, že to mám pod kontrolou. Ale ne, ty prostě musíš říct zase něco takového, že? S tím roztomilým úsměvem a ty tvé nádherné, okouzlující oči. Proč mi to děláš? Jak můžeš nevidět, že mě tím trháš na kusy? Okay, Twilight. Soustřed se. Není to její vina. Jen se uklidni a zvládneš to bez dalšího zhroucení.*

Všimla si, že se na ní pegas dívá trochu ustaraně. Pravděpodobně už chvíli zírala na Dash aniž by cokoli řekla. Ve chvíli kdy viděla Dashině ústa se otevřít, přerušila jí. „Díky, Rainbow. Hodně to pro mě znamená.“ *Víc než by sis myslela.* Twilight cítila, že má zase slzy na krajíčku a tak rychle mrkla a vrátila svou pozornost k nedokončenému křídlu. „Každopádně, dejme se do toho.“ Znova zvedla kopyto a lehce na něj přitlačila, aby vyzkoušela jeho pevnost. „Myslíš, že by jsi ho pro mě mohla rozložit?“ zeptala se aniž by otočila hlavou.

Končetina se pomalu rozložila a téměř v rovině s podlahou se vznášela ve vzduchu před ní. Opatrně jí očima sledovala po celé délce a hledala jakékoli abnormality. Jakmile dorazila ke

špičce slyšela znova Dashiný hlas.

“Takže?” zeptala se. “Jak to vypadá?”

“Vypadá nádherně - výborně! Chtěla jsem říct výborně.” *Soustřed' se!*

“Úžasné.” Dash složila nedokončené křídlo zpátky k jejímu boku. “Dneska dostanu peří, že?”

“Správně.” Twilight se na ní v rychlosti usmála a naznačila Dash, aby jí následovala ke stolu. Vedle něj byla povědomá tabule. Předchozí nákresy byly smazané a nyní zobrazovaly tři podrobné schémata různých peříček pegase a tkáně obklopující jejich základy a upevňující brka ke kostem křídla. “Dneska budu tvarovat tvé peří. Všechny primární, sekundární a terciální.” Lehce při těch slovech zasténala. “Každé jednotlivé pírko.”

“Uhm, pardon, že mám tolik peří?” Twilight se na ní zlehka, pobaveně usmála. “Vsadím se, že to bude trvat dlouho?” Zeptala se Dash.

“Ano. Nevím přesně jak dlouho. Jakmile jich pár udělám mohla bych dostat nápad, ale pravděpodobně to potrvá déle než minule. Zase budeš moct spát během procedury. Nebo možná by jsi si chtěla číst knížku pro změnu? Mohla bych ti nějakou doporučit.”

“Nevím,“ odpověděla Dash škrábající se za hlavou. “Nejsem takový čtenář. Ale nejsem ani tak unavená.”

“No, jsem si jistá, že také máme nějaké časopisy. Neb” navrhla a uculila se a poté potichu zalapala po dechu. “Nebo omalovánky! Awww, to by bylo komiks, o tak roztomilé!” <Vypískla> a přiložila si kopyto k puse aby potlačila svůj bezprostřední smích. “Mohla bych ti přinést nějaké pastelky,” dokončila vysokým tónem, její oči se plnily slzami a upadla do nekontrolovatelného chichotání a spadla na zadek.

Jak se smích utišoval Rainbow Dash stále nenávistně hleděla na jednorozce. “Hardy har har. Podívejme kdo snídal vtípnou kaši. Prostě mi dej jeden z těch komiksů,” řekla a mávla kopytem ke vzdálené skříni.

Twilight si otřela slzy a rozhlédla se po knihovně aniž by vstala, její bránice jí stále způsobovala malé, náhodné křeče. Nakonec našla správnou sekci a vzduchem k Dash připlulo několik komiksů. “Vyber si, který se ti líbí.” Dash začala číst názvy různých komiksů. “Ale myslím, že tenhle by mohl vzbudit tvůj zájem,“ řekla Twilight a jeden z nich přesunula do popředí. Dash otočila hlavu k ní a Twilight viděla jak jí spadla čelist a její červené oči se rozšířily. “Máš první edici Batmares?” prohlásila, očividně už zapoměla na dřívější provokování Twilight. Pegas sebral komiks ze vzduchu předníma nohama, ignorujíc všechny ostatní a posadila se. Ostatní komiksy odpluly zpátky na své původní místo. “Rozhodně bych sem měla chodit častěji.” Dash už ležela na podlaze, listujíc v komiksu, když Twilight k ní navrátila svou

pozornost.

“Hmm, kdyby ti to tak někdo řekl už před tím.” Si poklepala na tvář ve falešném zamyšleném gestu, než se znova podívala na Dash a všimla si, že pegas byl stále fascinován komiksem.

“Hele,” řekla. “Rainbow!” Těměř křičela a zaklapala kopytama o sebe. Dash vzhlédla od komiksu s podrážděným výrazem. “Ještě ne,” připomněla jí Twilight. “Nezapomeň proč jsme tady.”

“Aww, co by mohlo ještě zbývat?”

“No, mohla by jsi se mě chtít na něco zeptat než začneme, například.”

“Hm, ano, měla jsem jednu otázku. Ale, myslím že jsem jí zapoměla...” Dash se podívala stranou a zamračila se. “Ah, ano,” prohlásila a její výraz se vyjasnil jak si sedla zase na zadek.

“Kde je Spike? Neměl by už být zpátky z Canterlotu?”

“Oh, Spike je nahoře. Požádala jsem ho, aby nás dnes večer nerušil. Stejně teď pravděpodobně spí. Vypadal trochu unaveně.”

“Okey. A to je naše dnešní večeře?” Naznačila hlavou k jednomu z talířů na stole.

“Ano. Sendviče a hranolky minule nebyly tak špatné, tak jsem myslela, že bys je ráda znova.”

“Nevadí mi to. Ale ty hranolky vypadají stále mražené.”

“Oh, můžeme je nechat roztát během několika příštích hodin. A když se tak nestane, mohu použít mé, expertně vytrénovaný talent v jejich ohřívání.”

“Okey,” uchechtla se Dash. “A co je tohle?” Ukázala na malou vázanou knihu, která ležela na stole.

Twilight tím směrem otočila hlavu a podívala se na knížku. “Oh, tohle? To je jen deník léčby a tvého postupu.”

Dash zamrkala a zatvářila se velice zmateně. “Máš deník o mě?”

“Jen o tvém zranění a jak se tvé křídlo vyvíjí. A nezmiňuji tvé jméno v něm.”

“Proč?” zeptala se Dash.

“No, pokud vím, tak tohle je první případ kdy někdo pomocí Trampingovi metody někdo získal zpátky něco tak velkého a komplexního jako je celé křídlo. Sestra Redheart mě požádala, abych zapisovala náš postup, aby jsme případně pomohly doktorům v budoucnosti.”

“Ale já myslela, že žádný doktor není tak silný jako ty.”

Twilight pokrčila rameny. “Nikdy nevíš. Třeba jednou nějaký poník přijde na to, jak by na tom kouzle mohlo pracovat víc než jeden jednorožec. Navíc mě opravdu nevádí zapisovat tvůj pokrok.” Twilight se krátce zachechtala. “Cítím se trošku jako opravdový doktor.”

Dash zvedla jedno z obočí. “Chtěla jsi být někdy doktorem?”

“Oh, no, ne. Ne opravdu. Vsadím se, že doktoři vidí čas od času ty nehorší zranění. To není nic pro poníka jako jsem já. Ale zase odcházíme od tématu.”

“Hm. Myslím, že to byly všechny moje otázky. Nevadilo by mi teď už začít.”

“Okey, když chceš. Oh, než zapomenu ...” Twilight přenesla skleničku naplněnou energetickým nápojem ke gauči. “Můžeš to začít pít už teď. Mělo by to zabránit tomu, aby jsi měla zase rozbolavělé tělo. Stačí cokoliv říct a já ti doliji.”

“Dobře. Mohu tentokrát nějak pomoci? Neměla bych se zase moc hýbat, že?”

“To by pomohlo.” Twilight přikývla. “Ale kromě toho, ani ne. Měla bys mít takový, lechtivý pocit až ti budu tvarovat peříčka, a kdybys chtěla něco říct nebo měla nějakou otázku, tak prosím počkej až dodělám peříčko nebo až si udělám přestávku.”

“Jo to můžu udělat.” Dash vzala komiks, který před ní ležel do pusy a vylezla na gauč. Položila komiks vedle skleničky, poté se protáhla a lehla si. Brčkem si usrkla ze skleničky, otevřela komiks a opřela si hlavu o kopyta. Twilight cítila, že by mohla jen takhle sedět několik hodin a sledovat šťastně se usmívajícího pegase na jejím gauči v tak roztomilé pozici. “Začneš?” Zeptala se Dash aniž by zvedla hlavu od jejího komiksu.

“Oh, ano.” Twilight zatřásla hlavou a šla k polštáři, který položila před gauč. “Potřebuju, aby jsi roztáhla svá křídla, prosím. Můžeš ho nechat jen tak viset z boku gauče, jestli ti to nevádí.” Pegas to udělal aniž by odpověděl, Twilight si lehla před ní a položila hlavu na polštář. Poté co se podívala na hodiny na protější zdi a dalším úsměvu na Dash zavřela oči a její roh začal zářit jak začala s procedurou.

~*~

Twilight otevřela oči a nechala odejít zbytky magie jejího kouzla, než její roh přestal zářit. Posadila se a podívala na hodiny. Byla to sotva hodina a půl od začátku, avšak začala léčbu růstem Dashiných primárních pírek - největších a proto také nejsložitějších pírek na křídle. Podívala se na křídlo a prohlédla si svou práci. *Není to tak špatné*, pomyslela si a v duchu se sama poplácala po rameni. Fakt, že každé z nich musí být individuálně natočené, vůbec nepomáhalo. Ale teď, když byly hotové, rozhodla se dát si krátkou pauzu.

Posadila se a podívala se na Dash. Její kamarádka stále seděla s hlavou opřenou o kopyta a stále byla pohlcena komiksem. Sklenička vedle její hlavy byla však prázdná a vypadala trochu unaveně. "Rainbow?" zeptala se a Dash k otočila k ní hlavou, a oči měla napůl zavřené.

Mrkla a otevřela oči. "Hm?"

"Dám si pauzu. Chceš, abych ti dolila?"

Dash se podívala na svou skleničku a pak zpátky na Twilight. "Oh, jo. Díky," řekla s úsměvem.

Twilight opětovala úsměv a odšroubovala víčko již dříve otevřené láhve na stole, než jí přenesla ke skleničce a vyprázdnila ji do ní. Poté vrátila láhev zpátky na stůl a vrátila víčko na ní. Poté si uvědomila, že zapomněla na skleničku pro sebe. "Jen si odběhnu do kuchyně na chvíli. Hned budu zpátky."

Dash jí odpověděla jen kývnutím a "mhm".

Absolutně roztomilé, pomyslela si Twilight a vyrazila do kuchyně, švihala ocasem víc než obvykle, když šla. Vzala skleničku a další brčko z jedné ze skříněk a vrátila se ke stolu v obývacím pokoji. Když šla kolem Dash viděla, že se nutí mít zavřené oči a mohla by přísahat, že viděla ruměnc na světle modré tváři. *Pravděpodobně šťavnatá pasáž v komiksu*, přemítala se nepatrným samolibým úšklebkem. Nalila si trochu chutné, žluté tekutiny a rovnou vypila rovnou větší část skleničky než jí položila vedle polštáře. Vrátila se k tabuli a studovala znovu anatomii.

Další budou sekundární, které byly ilustrované na prostředním nákresu. Byly kratší a tlustší, také jich bylo víc a blíže k sobě jelikož poskytovaly hlavní tah pro pegase. Když tvořila primární, ke konci se její práce dosti zrychlila, takže předpokládala, že tyhle potrvají jen kolem dvou hodin a pár terciálních poté nanejvýš další hodinu.

Otočila se zase k Dash. "Rainbow?" Klisna se na ní podívala s tázavým výrazem. "Nebude ti vadit, když rozdělám oheň v krbu? Začíná tu být trochu zima."

Dash zavrtěla hlavou. "Ne," řekla a vrátila svou pozornost ke komiksu. "Mimo to, pegasům není zima."

"Není?"

Dash se na ní zase podívala s pozvednutým obočím. "Jo. Tys to nevěděla?"

"Ne, nikdy jsem to nikde nečetla."

Dash zasténala a otočila oči v sloup. “Nikdy to nikde *nečetla...*” opakovala a začala usrkávat ze své skleničky.

Byla tím trochu zmatená. Kde jinde by poník dostal spolehlivé informace? Dash pokračovala ve svém komiksu, zatímco se Twilight otočila a zapálila již připravené dřevo v krbu. Brzy byl obývací pokoj naplněn uklidňujícím zvukem planoucího dřeva a oranžového světla vrhající jemné, tancující stíny na stůl, podlahu, gauč a oba poníky. Twilight se zhluboka nadechla a pomalu vydechla než si přitáhla svou skleničku, napila se a vrátila se s ní k polštáři na zemi. Lehla si, položila skleničku vedle sebe, zavřela oči a pokračovala v léčbě.

Druhá pauza přišla přibližně za dvě hodiny, přesně jak Twilight předpověděla. Ale na rozdíl od první proběhla aniž by si oba poníci cokoliv řekli. Místo toho se jednorozec jen posadil před krb, občas usrkl ze skleničky a sledoval hypnotizující plameny v pokusu vyčistit si mysl od všeho - hlavně léčby, a samotné Rainbow Dash - zatímco Dash měla položenou hlavu na zkřížených nohách před sebou. Stále četla svůj komiks, avšak skrze napůl zavřené oči, když jí uteklo slabé zívnutí.

~*~

Konečně poslední z Dashiných pírek bylo obnoveno. Twilight ukončila tok magie v jejím rohu a zůstala ještě chvíli ležet na podlaze s její hlavou na měkkém polštáři, než otevřela oči. Mentálně vyčerpaná, poté co své okolí vnímala pár hodin spíše svojí magií než očima, trvalo jí skoro půl minuty než začala vědomě rozeznávat objekty, které viděla. Viděla gauč před sebou, byl vyšší než si pamatovala. Ale s krásným, nebesky modrým křídlem pegase, které viselo na boku gauče. Sledovala křídlo k jeho vlastníkovvi, přes stejně barevné tělo k hlavě poníka s nejbarevnější hřívou na ní.

Twilight zavřela oči a kopytama si je promnula. Vzpomněla si na skleničku, kterou vedle sebe položila. Otočila se k ní a brčkem vypila zbytek tekutiny. Hlavu zase položila zpátky na polštář a párkrát se dlouze a hluboce nadechla. Nakonec se cítila připravená vstát. Vzala prázdnou skleničku za okraj do pusy a položila jí na kraj stolu než zívla a otočila se k pegasovi na jejím gauči.

Rainbow Dash se nehnula od chvíle kdy dokončila poslední píрко a Twilight si teď všimla, že otočila hlavu na bok a vypadala, že spí. Komiks před ní byl stále otevřený na jedné z posledních stran a žlutá tekutina vyplňovala skleničku vedle její hlavy z jedné čtvrtiny. Twilight obešla gauč a posadila se před Dash. Měla trochu pootevřenou pusku a její hrudník se v pomalém a lehkém rytmu zvedal a klesal. Byla to jedna z nejmírumilovnějších věcí, které Twilight kdy viděla a cítila jak její pusa, nevědomky vytvořila nepatrný úsměv.

Twilight by přijala jakoukoliv výmluvu, aby tam mohla jednoduše sedět a sledovat Rainbow Dash spát na jejím gauči. Ale to nebylo nic v čem by si libovala, jen kvůli tomu, že by jí její fantazie později pronásledovaly.

Slyšela jak hodiny na zdi oznámily čas. Devět hodin večer. Rainbow Dash tam byla přibližně pět hodin a už bylo dávno po době, kdy Twilight běžně večeřela. Nevěděla kdy Dash běžně jí. *Pravděpodobně kdykoliv chce.* Avšak přišel čas jí vzbudit. Twilight zvedla skleničku z gauče a položila jí na stůl vedle talíře Dash a nechala komiks odplout zpátky na policičku. "Rainbow" řekla jemně. Bez odpovědi. "Hey, Rainbow," řekla trošku hlasitěji. Dashiný ocas zaškubal a zavřela pusu, ale její oči byly stále zavřené. Twilight jí kopytem poklepala na nos. "Vzbud' se."

Dash se nepatrně pohnula a vydala dlouhé zívnutí. "Co se děje?" zeptala až skoro otráveně.

"Hádej kdo má křídlo zpátky," Twilight zajásala, věděla, že to Dash probudí v okamžiku. A nebyla zklamaná. Dashině oči se ihned otevřely a její tělo vyrazilo vzhůru, až se zapotácela. Twilight se zachichotala její předvídavosti.

Dash seskočila z gauče, posadila se na zem a prohlížela si své nové, roztažené křídlo s nejradostnějším výrazem co Twilight už dlouho neviděla. "Oh, tak jsi mi chyběl, kámo," Dash řekla se slzami na krajíčku a políbila svojí končetinu. Kdyby to bylo fyzicky možné, Twilight si byla jistá, že by ten pegas své křídlo i objal. Po dlouhé době usmívání na svou zregenerovanou část těla se podívala na Twilight. "Díky, Twilight. Moc děkuju. Oh, mohla bych tě i políbit!"

Výraz jednorožce zmizel a její zorničky se rozšířily, stejně tak Dashině, když si uvědomila co právě řekla. Twilight cítila slzy jak se hrnou ven a tak zavřela oči a otočila hlavou na stranu, nevšimla si, že Dash také otočila hlavu, aby skryla ruměnc.

Zase, pomyslela si Twilight. Zase jsi to udělala, Rainbow. Pokaždé. Sakra. Pokaždé. Ugh, proč s tím bojuji? Už vím, že je to zbytečné. Hluboce a nepravděpodobně se nadechla. Ale nemůžu na tebe hodit takové břímě, že? Nemůžu ti ukázat co mi děláš, jelikož je to jen a jen moje chyba. Můžu vinit jen sebe. Ty jsi jen sama sebou, vše co na tobě miluji, mi připomíná co nemůžu mít.

Měla bych to jen ukončit, odejít, daleko a snažit se na tebe zapomenout. Ale ty jsi jediný poník, který by šel za mnou, nebo ne? Nezáleží jak daleko, protože to jsi ty. Element loajality. Rainbow Dash nemusí přemýšlet nad věcmi. Rainbow Dash je zvládne za rovných deset sekund a řeší problémy jen, když už se jim nemůže vyhnout. Pochybuji, že by jsi vůbec pochopila čím mě nutíš procházet.

Další nádech. *A já ti to neřeknu. Ne. Nemůžu to nechat zničit i tebe. Pro tvé dobro budu dál předstírat. Twilight si povzdechla. Jako bych to pro sebe nikdy neudělala.*

Znova pohlédla na Dash, viděla, že má hlavu skoro u země s nervózním pohledem a obavama, zatímco si třela kopyta o sebe. “Promiň,” řekla Dash váhavě.

;;Twilight se tentokrát ani neobtěžovala s úsměvem. “Ne,” řekla unaveným hlasem, “to je v pořádku, opravdu.”

“Ale nevypadáš tak úplně ‘v pořádku’.”

“Dlouhodobé používání magie ti způsobí nejpodivnější věci,” odpověděla Twilight tónem, který nedovoloval žádné další argumenty. Přidržela si kopyto na čele, zavřela oči, zhluboka a dlouze se nadechla a pomalu zase vydechla. Zvedla hlavu a opět hleděla na pegase, tentokrát s malým úsměvem. “Teď se potřebuji podívat na tvé křídlo. Možná jsem něco přehlédla nebo udělala někde špatně pírko.”

Dash stále pochybovala, ale zdálo se, že to už nechtěla znova vytahovat. “Nemělo by to být nemožné?” zeptala se. “Z toho co jsem pochopila - a můžu se úplně mýlit - řekla jsi, že budeš jen vést proces za použití mých vzpomínek jak by to mělo vypadat.”

“To je správně, ano.” Twilight přikývla, lehce překvapená. “Avšak, ty si nepamatuješ každý detail anatomie tvých peříček. Vypadá to, že si pamatuješ kde pírka na tvém křídle byla, což velmi pomohlo, a jak byly dlouhé a široké. Ale to ostatní bylo spíš, jak jsi je cítila, když jsi letěla vzduchem a jak vzduch proudil skrz ně. S tvým svalstvem a kostmi to bylo jiné. Tvoje mysl věděla jak to všechno mělo fungovat, jaké by pocity z toho mají vzejít, jaké svaly kde byli potřeba a v jakém tvaru. Ale myslím, že jsi nikdy nedávala speciální pozornost každému jednotlivému pírku, že ne?” Dash zavrtěla hlavou. “Vidíš? Teď, přestaň se hádat. Jsou to kouzla, nic ti nemusím vysvětlovat.” To způsobilo smích u obou poníků a Dash už vypadala uvolněně, když si sedla a nechala křídlo roztažené vedle sebe.

Twilight přišla blíž a prozkoumala končetinu a peří zepředu, přitom jí Dash nervózně sledovala, poté křídlo obešla a to samé opakovala zezadu. Když skončila, povzdechla si a vrátila se před Dash. “Okey, Rainbow. Mam dobrou a trošku horší zprávu. Kterou bys chtěla slyšet první?”

Dash vypadala nejistě. “Uh, dobrou zprávu?”

“Dobře,” Twilight řekla s úsměvem. “Nevynechala jsem žádné pírko, všechny kosti a svaly mají správný tvar a z toho co vidím, můžeš s nimi už hýbat vcelku dobře.

“Dobře. A špatná zpráva?”

Další krátký povzdech unikl Twilight a litovala pegasa se smutným výrazem. “Špatná zpráva je... no, pamatuješ to čtvrté sezení, které jsi viděla na tabuli? Budeme ho potřebovat, protože-” Twilight udělala malou pauzu než pokračovala, “-protože musíš zůstat na zemi ještě jeden

týden.”

“Co?” Dash zvolala a postavila se. “Ale říkala jsi, že už jsi hotová.”

“Ne, to jsem neřekla. Vše má správný tvar, ano, ale tvé kosti jsou ještě moc slabé, svaly musí být silnější a některé nervové zakončení se ještě nepropojily. Tvé tělo to už udělá samo a Trampingova metoda s tím už nepomůže. Moje zasahování do tohoto procesu by mohlo udělat víc škody, než užítka v tuto chvíli.” Pohlédla na Dash s prosebným výrazem. “Prosím, Rainbow, věř mi v tomhle. Ještě nemůžeš lítat.”

Dash vypadala poraženě. “Další týden,” zasténala.

“Opravdu je mi to líto,” řekla Twilight a položila jí kopyto na rameno její kamarádky. “Je tu ještě jedna věc.” Položila kopyto na zem a Dash vzhledla k ní, oči v barvách růže upřené přímo do jejích, což způsobilo, že ztratila kontrolu nad svým srdcem, ale ne nad svým hlasem. “Musíš trénovat svaly křídla, občas je protahovat. Proto ti nemůžu tentokrát kolem něj dát obvazy abych bránila pokušení.”

“Twilight, ty víš jaká občas jsem. Upřímně, nemyslím si, že to dokážu.”

Twilight si povzdechla. “Musíš. Když zkusíš vzlétnout, můžeš si něco zlomit. Prosím, slib mi, že to nebudeš zkoušet.”

Nyní byla řada na pegasovi aby povzdechl. Podívala se na své křídlo a pomalu s ním mávla, než se zase podívala na Twilight. “Dobře, slibuju, že udělám co budu moct ... pro tebe.” Přitáhla Twilight do objetí než stihla fialová klisna reagovat. “Děkuju,” řekla potichu.

Přestaň! Prostě přestaň, Dash, myslela si Twilight, ale zjistila, že objetí opětovala. Oh, projednou chci ukončit tenhle akt. Už nechci hrát tuhle hru.

“Jen mi slib, že to nebudeš přehánět, Rainbow.” Dash jí pustila a oba poníci zase stály na všech čtyřech kopytech. Twilight cítila, že se za těch pár týdnů sblížila s Rainbow Dash. Nemohla si vzpomenout na žádný důvod, kdy obvykle pohodový pegas byl tak emocionální a otevřený k ní na těchto sezeních. *Kdo ví, možná až tohle skončí...*

Dash si odkašlala a přerušila tak proud myšlenek Twilight. “Říkala jsi předtím něco o večeři?”

“Hm? Oh, ano.” Twilight otočila hlavu ke stolu. “Senové hranolky by už neměli být zmražené. Oh, zapoměla jsem se zeptat.” Opět se podívala na Dash. “Nevypadáš tak vyčerpaně jako minule. Předpokládám, že ten nápoj pomohl?”

Pegas se zářivě usmál. “Ano, myslím že ano. Chci říct, jsem i tak unavená jako bych běžela další ‘Running of the leaves’, ale nejsem alespoň tak rozbolavělá.”

“Super!” Twilight zvolala a napodobila výraz Dash, než se zase podívala na na stůl a poklepala si kopytem na tvář. “Hmm, nemůžu se zbavit pocitu, že tu něco chybí. Oh, jasně.” Klepla si kopytem do čela. “Židle. Hehe. Nemůžu uvěřit, že jsem zapoměla na židle.” Twilight pohlédla směrem ke kuchyni, její roh začal zářit fialovou barvou a dvě židle připluly skrze dveře.

“Jsi si jistá, že bys teď měla používat magii?” Zeptala se Dash, bezpochyby narážela na dřívější výmluvu Twilight.

“Oh, neboj se.” Twilight mávla kopytem, zatím co sledovala židle. “Levitaci jednorozci umí od přírody jako pegasové létat.” Židle dorazily na své místa na opačných koncích stolu. Ale záře rohu Twilight nezmizela. “Teď ty hranolky...” Mohla vidět, že ztmavly a nepatrně zářily ve světle krbu, než slyšela syčení a překvapivé *pop*, když jedna z hranolek vyskočila do vzduchu a přistála mezi hořícím dřevem. Twilight si skousla ret a pozvedla obočí. “Ups.”

“Možná ty jsi ta co by to neměla přehánět,” Dash se zasmála a Twilight se na ní usmála. “Tak pojď. Už hodiny jsem nejedla.” Dash šla k židli nejbliž k ní zatímco Twilight pokračovala podél stolu ke své.

Venku už byla tma a jediný zdroj světla v knihovně byly oranžové plameny v krbu a jemné stíny, zatímco se Twilight oddávala zvuku hořícího a praskajícího dřeva. Vypadalo to jako rande s Dash, které si tolikrát představovala, spolu sdílející romantickou večeři. Věděla, že tohle nebylo rande; Dash by to ani nepovažovala jako možnost. Pro ní to bylo jen jídlo s kamarádkou. Ale Twilight chtěla vědět jaké by rande s Dash bylo. Potřebovala vědět jaké to je žít s Dash, sdílet s ní svá tajemství a opětovat lásku. Občas Twilight připadalo, že aby něco opravdu mohla cítit, kdy se nedívala na svět skrze otupující mlhu, bylo když byla s Rainbow Dash.

Věděla, že její sny nejsou skutečné, že její fantazie byly jen - představy zamilované klisničky. Ale to jí teď to bylo jedno. Nechtěla to řešit. Mohla stále předstírat, ne? Její mysl byla stále jen a pouze její a stala se velice dobrou v předstírání. Věděla, že později přijdou na řadu slzy. Nebylo jak tomu zabránit. Ne. Realita se mohla jít bodnout. Tahle chvíle patřila jí. Teď mohla nechat svojí představivost volně plynout, předstírat, že její fantazie jsou skutečné, i když jen na krátkou dobu. Měla rande s Rainbow Dash, řekla sama sobě. Potlačila a vypnula racionální část své mysli, uzamkla jí daleko z dosahu. Později se vrátí, spolu s bolestí, ale ne prozatím. Měla rande s klisnou, kterou milovala. Šimrání v jejím žaludku se vrátilo a její mysl byla zaplavená radostí.

Dash se hned pustila do sendviče. Twilight se nad tím pousmála. Pegas to dělal vždycky, když měli rande a nechtěla jí v tom bránit. Milovala Rainbow přespříliš na to, aby jí měnila a Rainbow věděla, že to je jedna z věcí kterou na ní zbožňovala, proto to stále dělala. Twilight jí přece řekla vše. Přiznala se ke svým citům k ní před asi třemi týdny. Rainbow dneska vypadala vyčerpaně. Pravděpodobně po dlouhém dni procvičování svých triků, myslela si Twilight. Její hřívka byla neudržovaná, její srst trošku zaneřáděná, ale byla přesně tak jak to Twilight měla ráda. Rainbow byla stále nejkrásnější klisnička, kterou kdy viděla a její nedostatek zájmu o svůj vzhled

přitahoval Twilight ještě víc.

Když na ní Rainbow pohlédla, uvědomila si, že zírala na svého partnera už nějakou tu chvíli, ale zdálo se, že jí to nevadí. Místo toho se Rainbow Dash na ní přívětivě usmála, gesto, které vzrušilo srdce Twilight, a pokračovala ve svém sendviči. Twilight se podívala dolu na své jídlo a rozhodla se začít s hranolkama. Po dlouhém dni experimentování byla nucena nepoužít magii, tak je jedla pomocí kopyt. Snažila se začít konverzací s Rainbow, něco o čem ještě nemluvily. Chtěla vědět víc o mládí své přítelkyně. Její vlastní život se zdál jednotvárný oproti tomu co jí pegas musel říct o dobrodružstvích, které měla se svými kamarády když byla ještě malá klisnička.

Najednou viděla nepatrný ruměnek na tváři Rainbow a všimla si, že se vyhýbá očnímu kontaktu. Dash vypadala strašně nervózně. Nikdy nebyla tak nervózní na rande s ní. Udělala Twilight něco špatně? Řekla nebo udělala něco co by jí uvedlo do rozpaků? Zapomněla něco udělat? Zeptá se jí později, byly obě příliš vyčerpané, aby teď mluvily. Jednoduše pokračovaly v jídle v tichosti, jediný zvuk vycházel z praskajícího dřeva v krbu. Dash se stále nechtěla setkat s jejím pohledem a Twilight nechtěla na ní naléhat. Jen dál jedla a přemýšlela co by mohlo být špatně s její přítelkyní.

Nakonec dojedly a obě klisny se opřely na židli. "Páni, jsem plná," řekla Dash směrem ke stropu.

"Ano," odpověděla Twilight, "já taky."

Po chvíli Dash si začala protahovat nohy a vstala ze židle. "No, myslím, že už půjdu."

Twilight vypadala víceméně smutně. "Už odcházíš?" zeptala se s náznakem zklamání.

Dash vypadala trochu podrážděně, což Twilight nepoznala. "Uhm, jo. Jsem opravdu unavená."

"Chápu," řekla Twilight a také vstala. "Byl to vyčerpávající den pro nás obě."

"Ano, myslím že ano," řekla Dash, zívla a vyrazila kde dveřím.

Twilight jí následovala ke dveřím a otevřela je pro svou přítelkyni.

"No, uvidíme se později?" řekla Dash a usmála se na Twilight.

Jednorozec se pro sebe uchechtнул. "Ano. uvidíme se později, Rainbow. A nezapomeň."
Nepatrně se přitiskla ke krku pegasu. *Slíbila jsi, že mě vezmeš létat.*

Na tvářích Dash se objevil tmavý ruměnek a zamávala křídly. "Uhm, jo," zakoktala. "Nebudu. Slíbila jsem to, ne? Neporušila bych slib, hehe." Podrbala se zezadu na hlavě. "Takže...ahoj?"

Twilight se tiše uchechtla. "Ahoj, Rainbow." Pegas opustil knihovnu a Twilight zavřela dveře. Chichotala se nad myšlenkou, že stále dokáže způsobit takovou nervozitu u Dash i tak jednoduchým gestem. Podívala se na stůl, který právě opustily. Nádobí může počkat na zítra. Šťastně vyběhla schody do její ložnice. O ničem nemluvili, ale to bylo v pořádku. Společnost pegase byla pro Twilight dost. Otevřela a zavřela dveře opatrně aby nevzbudila jemně chrápajícího dráčka v košíku na druhém konci místnosti. Zívla a schoulila se pod příkrývkou její postele, vzpomínajíc na krásný večer, který prožila s Dash.

Když procházela události dne, cítila vzadu v její mysli, nějaký druh uvědomění, které měla na dosah kopyta, ale stále jí unikalo, jako slovo, sedící na špičce jejího jazyka, ale odmítající vyjít ven. Podivný pocit byl silnější a vzpomínky z předchozích rande s Dash začaly blednout až nakonec zmizely. Zpanikařila, její srdce bušilo rychleji a rychleji. Bylo to jako by nikdy neexistovaly. Co se dělo? Snila a zrovna se probouzela? V tom jí zasáhlo to poznání. *Ale ne*, pomyslela si. Představovala si, že měla tenhle večer s Rainbow Dash rande? Opravdu, že byla její přítelkyně? Nechala její fantazie převzít její mozek, a otočila se zády k realitě? Začala být šílená, konečně ztratila mysl nad tou modrou klisničkou?

Vzpomínala jak šťastná se cítila během večera. Ale teď cítila jen zděšení, zoufalství a zlobu na sebe. Jak to mohla dopustit? Chtěla být šťastná s Rainbow, ale ne takhle. Nechtěla sama sobě lhát, potlačovat při tom část své mysli. Oh, ale fantazie mohou být tak příjemné. Tak zoufale chtěla, aby byly skutečné.

Proč by nemohly být skutečné? Proč by ten pegas nemohl být součástí jejího života? S tím jedním poníkem chtěla být tak moc, že nad ním ztrácela hlavu. Známa bolest se začala vracet a její srdce se do ní potopilo jak se jí začaly v očích tvořit slzy. Mohla jen doufat, že neřekla nic hloupého Dash, zničit tak její šanci u ní jak se její mysl pomalu rozpadala na kusy a jediné co mohla dělat bylo sedět a sledovat, doufat při tom, že ta bolest přestane. Otočila se na bok a cítila ještě stále lehce mokré skvrny na jejím polštáři z minulé noci. Ten polštář už pohltit víc slz, než kdy myslela, že by mohla možná vybrečet. A měl pohltit ještě o mnoho více.

Zabořila svůj obličej do něj a pokusila se tak potlačit své hlasité vzlyky. Alespoň *Spike spí tvrdě*, myslela si. Nemusela se bát, že ho vzbudí a najde jí se slzama v očích. Po chvíli se přestala starat o ztišení svého vzlykání a vše co mohla teď dělat, bylo čekat než jí spánek vezme do další noci trýznivých snů.

~*~

Rarity seděla na druhém konci jejího obchodu, pracovala na nejnovějších šatech, když slyšela zvonek u dveří. Lehce otrávená nad vyrušením, ale vždy vděčná za nového zákazníka, zavolala do obchodu s veselým tónem. "Hned tam budu." Designérka dokončila poslední stehy na švu, sundala látku a vypnula šicí stroj. Vstala ze své židle a otočila se k uličce do butiku. "Vítejte v butiku Carousel. Jak vám mohu -" začala jak vešla do obchodu, ale zastavila se jakmile uviděla, který poník zrovna vstoupil do jejího podniku. "Rainbow Dash?"

Pegas se na ní jen stydlivě usmál. "Ahoj, Rarity."

"No, musím říct, že jsi jediný poník, kterého bych tu nikdy nečekala. Co tě přivádí do mého drobného podniku?" Rarity zalapala po dechu a její hlas se naplnil potěšením. "Konečně jsi přišla se trošku zkrášlit? Už dlouho jsem chtěla udělat něco s tou tvou podivuhodnou hřívou-".

"Ne," přerušila ji Dash. "To není proč tu jsem."

Designérka dobře zakryla své zklamání. "Tak proč tedy? Povídej."

Dash se rozhlédla po místnosti a naklonila se na bok, snažila se nakouknout do části obchodu odkud Rarity přišla. "Je tu ještě někdo?"

"Ne," odpověděla designérka. "Jsme tu sami. Proč, co se děje?"

Pegas se zhluboka nadechl než pokračoval. "Rarity, Já - já potřebuji tvou pomoc."

"Mojí pomoc?" opakoval bílý jednorozec. "S čím by jsi potřebovala mojí pomoc?"

"No, já potřebuji tvou radu, vlastně."

"Ale samozřejmě, drahá. Nemohla bych odmítnout kamarádku v nouzi." Přišla blíž k Dash s povzbudivým úsměvem.

"Díky."

Dash zůstala ticho a dívala se na zeď vedle ní s prázdným výrazem v očích. "No?" zeptala se Rarity. "O co jde?"

Dash se podívala zpátky na ní jako by se probudila ze snu. Vypadala víc nervózně než předtím, její oči tékaly z místa na místo. "Slíbíš mi, že to zůstane mezi námi?"

"Máš moje slovo," řekla Rarity a položila kopyto na rameno Dash.

Dash si vybrala další dlouhou pauzu, ale Rarity jí tentokrát nechtěla vyrušit. Nakonec povzdechla a zavřela oči. "Myslím ... myslím, že jsem se zabouchla do Twilight," řekla a držela oči zavřené.

Pusa Rarity zůstala otevřená. Opravdu to právě řekla? "Mohla ... mohla bys mi to zopakovat?" zeptala se pomalu.

"Zabouchla jsem se do Twilight," řekla Dash hlasitěji a otevřela oči.

“Proč si myslíš, že jsi se do ní ‘zabouchla’?” zeptala se Rarity.

Dash pohlédla stranou a zamračila se, s nádechem zoufalství v jejím hlase. “Nemůžu přestat na ní myslet. Když zavřu oči, je tam. Když se otočím čekám, že tam bude. Cokoliv fialového mi jí připomíná. Kdykoliv se podívám na své křídla, myslím na ní. Co dělá, aby mi pomohla, kolik úsilí do toho vkládá ... abych byla zase šťastná.”

Rarity byla při nejmenším překvapená. Její kamarádka byla k ní neobvykle otevřená. Její zorničky se roztáhly a široký úsměv se jí objevil na tváři. “Ale, Rainbow Dash, to je jednoduše úžasné,” prohlásila a objala pegase.

“Ú-úžasné?” opakovala zmateně Dash. Vymáčkla se z objetí. “Jak je to úžasné? Nevím co mám dělat!”

“Oh, není ti jasné co by jsi měla udělat?” Její úsměv nezmizel.

Dash na ní jen nechápavě zírala.

Po chvíli si Rarity položila kopyto na čelo. “Ale, samozřejmě.” Unikl jí povzdech. “Ty to nevíš,” smutně pokračovala.

“Nevím co?”

Rarity se na ní podívala a otočila hlavu, kousla se do rtu a slyšitelně zasténala. “Ale, ten hloupý Pinkie Pie slib,” řekla, zklamaně, a dupla jednou nohou do země.

“Co? Jaký slib?”

Rarity se podívala na Rainbow Dash, její oči těkaly sem a tam v zamyšlení. Po chvíli vrátila svou pozornost k Dash. “Rainbow Dash, myslíš si, že je Twilight krásná?” zeptala se, spíše neomaleně na svůj vkus.

Pusa Dash na chvíli zůstala otevřená, než po chvíli polkla. “Uhm ... co? Proč se...”

“Prosím, jen mi odpověz.”

Pegas se zhluboka nadechl. “Myslím,” řekla, zatímco hleděla stranou. “Nikdy jsem o ní takhle nepřemýšlela.”

Rarity byla spokojená s tou odpovědí. *No, není to 'ne'. Takže to není pouhá fyzická přitažlivost,* pomyslela si. “Jak se cítíš když na ní myslíš?”

Dash na ní pohlédla s bolestivým výrazem. "Směřuje to někam?" Zeptala se spíše našťavaně, pravděpodobně si myslela, že si z ní její kamarádka dělá srandu.

"Prosím, Dash," prosila Rarity. "Musím to vědět jestli ti mám pomoci."

Dash se na její kamarádku ještě chvíli mračila, ale nakonec povzdechla a zavřela oči "Když na ní myslím cítím se ... šťastná." Nepatrný úsměv se jí objevil na rtech. "Chci být blízko ní, vidět jí usmívat se, cítit její dotek." Dash na pár vteřin zastavila než pokračovala. "Když jsem s ní cítím se v bezpečí. Víím, že jí mohu věřit, že by mi neublížila úmyslně. Chci, aby se mnou mluvila, aby mě víc objímala; Chci, aby se se mnou smála, aby mi věřila, aby ..." Dash polkla ještě jednou a podívala se znova na jednorozce, "aby se o mě starala," dokončila slabým tónem.

Rarity poslouchala každé slovo. Měla malé slzy v očích a nesla široký, uspokojivý úsměv. Designérce to přišlo víc než obyčejné 'zabouchnutí', ale nečekala, že by Rainbow Dash věděla jak rozlišit tyhle dvě nuance. Otáčela hlavou vlevo a vpravo, prohlížela místnost kvůli určitému poníkovi.

"Co to děláš?" zeptala se Dash.

"Hledám jakékoliv místo kam by se mohla Pinkie Pie schovat."

"Uhm, proč?" Dash zvedla obočí.

"Protože se chystám porušit Pinkie Pie slib, který jsem dala Twilight."

"Co?" Rainbow Dash vypadala šokovaná. "Nemůžeš porušit Pinkie Pie slib!"

"Ne," odpověděla Rarity rozhodně. "Tohle je mnohem důležitější než důvěra Twilight ve mě. Musíš to vědět, hlavně teď."

"Vědět co?"

Rarity povzdechla. "Twilight ... se do tebe taky *zabouchla*, Rainbow Dash. Už tím chudák prochází dlouhou dobu. Jen se příliš bála ti to říct."

Dash na ní zírala s otevřenou pusou, snažila se zpracovat tu informaci. Twilight? Zabouchlá do ní? Ale ... jak?

"Ty jsi to jediné na co je schopná myslet už týdny."

Dash zavřela pusou. Myslela to Rarity vážně? "Takže ... co bych teď měla udělat?"

Rarity znova povzdechla. "To ti to není stále jasné?" Podívala se zase na Dash. "Dneska s ní

máš další z vašich 'sezení', že?

Dash váhavě kývla. "Poslední," řekla.

"Takže, je to tedy tvá šance." Vzala Dash za ramena a povzbudivě se usmála. "Teď tam půjdeš, pozdravíte se a další věc co uděláš je velký, dlouhý, nedbalý polibek přímo na rty té klisničky."

Dash pokračovala s bezradným výrazem. "Jsi si jistá?"

"Ano," zvolala módní návrhářka hlasitě a tlačila její kamarádku k dveřím tím, že jí tlačila hlavou na hrud'. "Když něco chceš a víš že to chce tebe, co uděláš? Vezmeš si to!" Otevřela dveře svou magií.

"Já nevím." řekla Dash a zavrtěla hlavou, snažila se bránit snaze Rarity jí vytlačit ven.

"Nesmysl." Zase položila kopyto Dash na rameno. "Vím, že to v sobě máš. Jdi za ní a uplatni svůj nárok na to co ti patří." Zvedla kopyto a utvořila by pěst, kdyby měla dlaně. "Udělej to, klisničko!" Naposled do ní magií šťouchla a zavřela za ní dveře.

END OF PART 2